

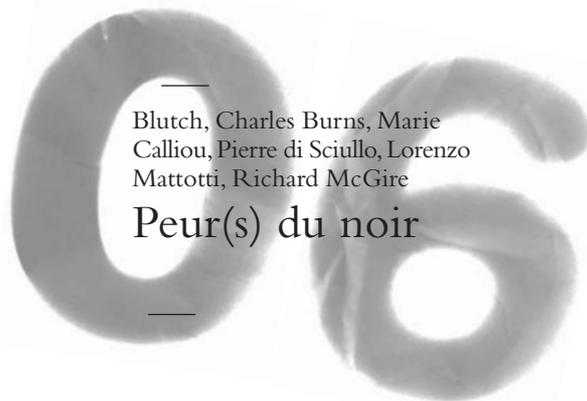
Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire

Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire

Xcèntric

el cinema del CCCB

Blutch, Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire

Peur(s) du noir

28 DES. 2008

1

Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire

Peur(s) du noir

Blutch, Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire

Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Calliou, Pierre di Sciullo, Lorenzo Mattotti, Richard McGire. França, 2007, 1 h 25 min, 35 mm

Peur(s) du noir

Sis rellevants il·lustradors i dibuixants del còmic més independent donen vida als seus malsons. Prescindint del color, tots han utilitzat el blanc i negre en un fascinant joc gràfic de llums i ombres. Les històries entrelaçades formen un film, creat en animació digital, on les fòbies,

XCÈNTRIC

28/DES/08

la repulsió i els malsons cobren vida.

“És una rara avis del món de l’animació. Crec que és un film honest, perquè cada autor ha preservat el seu món gràfic a la pantalla.”

Lorenzo Mattotti

Peur(s) du noir demostra que hi ha maneres molt diferents d’explicar una història a través de l’animació. La peça de Burns remet a clàssics de la ciència ficció com *The Twilight Zone*. Mattotti s’apropa als relats dels Germans Grimm. Marie Caillou trasllada el conte de la Caputxeta Vermella al territori del *manga*, mentre Richard McGuire explora les possibilitats del disseny en animació. La peça de Pierre DiSciullo és una obra abstracta en la tradició de les animacions avantguardistes on la veu en *off* parla de pors, mentre Blutch no s’allunya de l’estil dels seus còmics, inspirats en dibuixos i gravats del segle XVII.

El fet d’haver construït el llargmetratge a base de segments animats facilita l’adaptació, que no obstant, ha plantejat als dibuixants nous reptes. El temps cinematogràfic, el moviment dels dibuixos, el so i la necessitat de treballar en equip han envaït les seves maneres habituals. La majoria ha adaptat històries pensades pel paper. Per alguns, com Lorenzo Mattotti, ha suposat una òpera prima en qüestió de direcció. Altres, com Charles Burns, ja havia assajat l’animació dels seus dibuixos en projectes de menys envergadura, en el seu cas va ser *Altoids*, feta amb l’animador John Kuramoto.

2

La productora Prima Linea (França), especialitzada en disseny i animació ja havia assajat la fórmula d'adaptar il·lustracions i còmic d'autor al cinema gràcies al projecte *Loulou et autres loups* (Loulou i altres llops). Segons la revista *Les Inrockuptibles* "Petites meravelles gràfiques que juguen amb el mite del llop". *Loulou* de Grégoire Solotareff va ser adaptada per Sege Elissalde; els altres llops van venir de la mà de François Chalet, Phillippe Petit-Roulet i d'una autora i un autor que després han participat en *Peur(s) du Noir*: Marie Caillou i Richard McGuire.

i d'una autora i un autor que després han participat en *Peur(s) du Noir*: Marie Caillou i Richard McGuire. L'única consigna donada pels productors va ser que el film havia de ser en blanc i negre i el tema, ho has endevinat, la por a la foscor. Tota la resta, des del gènere a la duració o la tècnica quedava obert a la interpretació de cada artista. Amb el fi de facilitar el control creatiu a cada artista, la producció s'organitzà també de manera atípica. Cada autor formà un equip (de França a Xina passant per Bèlgica) que entengués o pogués captar l'essència dels seus traços.

"Una de les raons per les quals vaig voler participar en aquest projecte era perquè coneixia altres artistes i admirava enormement el seu treball", cometa Charles Burns que decidí adaptar un còmic creat el 1979, un conte fosc sobre una xinxa amb desitjos colonitzadors.

Descontent amb la peça original, però enamorat de la història, decidí donar-li una segona oportunitat en la pantalla. L'extraordinari resultat en animació destil·la temes recurrents en la seva obra tal com el dolor, les infeccions, l'aïllament i el desig de ser estimat.

L'adaptació del novayorquès Richard McGuire, fidel a la seva obra de línies netes en la frontera entre allò figuratiu i allò concret presenta una mansió encantada. "Tornava a veure certs films que m'havien agradat com *Repulsió* de Polanski, *El Resplandor* de Kubrik o

Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Caillou, Pierre di Sciuillo, Lorenzo Mattotti, Richard McGuire

3

Peur(s) du noir, Christian Hincker (àlies Blutch), Charles Burns, Marie Caillou, Pierre di Sciuillo, Lorenzo Mattotti, Richard McGuire

Blue Velvet de Lynch", però la meua principal influència ve de l'artista gràfic suís de principis de segle XX Félix Vallotton.

Lorenzo Mattotti, il·lustrador italià, pintor i dibuixant de còmics, que actualment viu a París, basà la seva peça en experiències infantils, originalment recollides en l'àlbum *Santo Coccodrillo*. "Vaig treballar amb Jerry Kramsky en el guió. En el resultat final, treballat a llapis sobre paper vam aconseguir no renunciar a les subtilitats i detalls, com la llum rere els núvols, les ombres al terra, que tant m'agraden".

Marie Caillou també va comptar amb Romain Slocombe per al guió. Fascinat per l'erotisme japonès, Slocombe va escriure una peça on una noia japonesa torturada emocionalment teixeix la seva venjança sobre aquells que la turmenten.

No és la primera vegada que il·lustració i les vinyetes d'autor s'animen amb encert (*Tales from the Far Side* de Gary Larson, dirigit per Marv Newland), però en aquesta pel·lícula destaca el fet que els autors -veritables herois independents- han estat els propis realitzadors, una encertada decisió que ha estat funcionant des dels inicis de l'animació amb Winsor McCay (*Little Nemo*) fins els nostres dies amb Blanquet i Olive (*Mon Placard*) o Marjane Satrapi (*Persépolis*).

Programadora: Carolina López